

Ἐμίσησα τὴν ἐντύπωση (Μελέτιος Καλαμαρᾶς Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

(Ἀπομαγνητοφώνηση μέρους ὁμιλίας τοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου γιὰ τὸν ἀείμνηστο Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Γιαννακόπουλο)

Γιὰ τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο ἔκαμαν τὴν κρίση. Ἦταν ὁ ἡρωικότερος τῶν ἀγίων καὶ ὁ ἀγιότερος τῶν ἡρώων. Γιὰ τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιμανδρίτη Ἰωὴλ Γιαννακόπουλο ἐγὼ προσωπικὰ ἔχω κάνει τὴν κρίση. Ἦταν ὁ σοφότερος τῶν συγχρόνων ἀγίων καὶ ὁ ἀγιότερος τῶν συγχρόνων μας σοφῶν. Καὶ τὸ ὑπεροχότερο πρότυπο σοφοῦ καὶ ἀγίου κληρικοῦ. Γιατὶ εἶχε μία ἀπολύτη συνέπεια σ' ἐκεῖνα πού πίστευε καὶ σ' ἐκεῖνα πού ἔπραττε καὶ ἓνα τεράστιο πνευματικὸ βάθος, τὸ ὁποῖο δέν ἀρκεῖ κανεὶς νὰ τὸ γνωρίσει, πρέπει καὶ νὰ μπορεῖ νὰ τὸ ἀξιολογήσει.

Γεννήθηκε σ' ἓνα πολὺ μικρὸ καὶ φτωχὸ χωριὸ τῆς Μεσσηνίας πού λεγόταν καὶ λέγεται Μαθία. Σήμερα δέν ξέρω ἂν ὑπάρχει, ἔχει διαλυθεῖ ἐντελῶς. Οἱ γονεῖς του

ἦταν χωριάτες, έντελῶς άσήμαντοι άνθρωποι και έντελῶς άγνωστοι. Καί ο ἴδιος....., (χαρακτηρισμός του πατρὸς Ἰωήλ για τὸν έαυτὸ του)

«Όταν ἤμουν στό σχολεῖο, στό δημοτικὸ και στό γυμνάσιο, τὰ άλλα παιδιὰ με λέγανε ὁ Κουτοφώτης», γιατί τὸ ὄνομά του ἦταν Φώτιος. Ὁ Κουτοφώτης. Ἦταν κουτός. «Μὲ θεωροῦσαν χαζὸ και ἤμουν χαζὸς και δυσμαθής». Λόγια δικὰ του, ὄχι δικὰ μου. «Δειλὸς , ανόητος και βλάκας».

Λόγια δικὰ του. Πῶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὰ λέει για τὸν έαυτὸ του, εἶναι λιγάκι δύσκολο νὰ τὸ μετρήσει κανεὶς. Ἄλλὰ νὰ, ένῶ ἦταν ἀκόμη παιδί, στό σχολεῖο, τὸν άπασχόλησε τὸ έρώτημα: «Γιατί τὰ άλλα παιδιὰ εἶναι έξυπνα και ἐγὼ εἶμαι κουτὸς και εἶμαι ὁ χαζοφώτης». Καὶ έξαξε και έβρῆκε. Ψάχνοντας έβρῆκε. Καὶ τί λέτε έβρῆκε; Διαπίστωσε ὅτι τὰ άλλα παιδιὰ εἶχαν μὲν μία εύφυία, άλλα εἶχαν και μία έπιπολαιότητα. Τσιμπολογοῦσαν έδῶ κι έκεῖ και πετοῦσαν έξυπνάδες.

Και οἱ διδάσκαλοι, με τὸ άθλιο παιδαγωγικὸ σύστημα πού ἔχουμε έδῶ στήν Ἑλλάδα, μένανε εύχαριστημένοι άπὸ τις έξυπνάδες τῶν παιδιῶν. «Εγὼ», μου έλεγε ὁ πάτερ Ἰωήλ, «κατάλαβα ὅτι τουλάχιστον για τὸν έαυτὸ μου, έπειδὴ ἤμουν δυσμαθής, χρειαζόμουν σοβαρὴ μελέτη». Καὶ προσπάθησε νὰ κάνει ὅσο πιὸ σοβαρὴ μελέτη μποροῦσε. Φυσικὰ με έπαναλήψεις. Καὶ τὰ κατάφερε. Κατάλαβε, άπὸ τότε, ὅτι μπορεῖ ὁ ἴδιος νὰ μορφωθεῖ και νὰ ἔχει βάσεις πνευματικές, μορφωτικὲς έννοοῦμε τώρα, πιὸ καλὲς άπὸ τὰ άλλα παιδιὰ, βάσεις πιὸ σταθερές. Καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ έντύπωση εἶναι ἓνα ψεύτικο πράγμα πού δέν αξίζει τὸν κόπο νὰ τοῦ δίνει κανεὶς σημασία. Καὶ ἔτσι, μου έλεγε, σὲ ἡλικία νεαροτάτη, 14 - 15 χρόνων, έμίσησε τὴν ψεύτικη έντύπωση. Γιατί; Ἐπειδὴ κατάλαβε.

Ποιὸ ἦταν τὸ συμπέρασμά του; Τὸ συμπέρασμά του ἦταν : Ὁ άνθρωπος δέν εἶναι αὐτὸ πού εἶναι και μπορεῖ νὰ αλλάξει, μπορεῖ νὰ διορθωθεῖ. Ἡ σκέψη αὐτὴ, τόσο πρώιμη άλλα και πολὺ βαθιὰ, εἶναι αὐτὴ πού έσφράγισε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του.

Πηγή: agiazoni.gr